

„Moj Bog, kod hodi fant sedaj že vsak večer, da prihaja vselej tako pozno domov?“ vzdihne Nandetova mati v svoji postelji. Nad jedno uro je že izkušala zaspati, a ker ni mogla, molila je za sina. Bila je v skrbeh. Saj dosedaj še ni nikdar izostal tako dolgo.

Prvi mesec potem, ko se je bil preselil iz mesta, bil je redno točno ob osmih doma.

Drugi mesec je zahajal za pol ure pozneje; potem za celo uro, in tako naprej, dokler ga poslednji čas pred deseto ni bilo domov. A

nocoj je odbila že najstarejša ura, pa ga vendar le še ni.

„Moj Bog, kaj bo iz tega, če ide tako naprej?“ vzdihne nesrečna mati. „Zdi se mi tudi, da fant ne prihaja trezen domov, ker je vselej tako surov z menoj, kadar ga izprašujem, kaj je storil čez dan, kod je hodil ves čas in kaj bi gospod župnik rekli, ko bi zvedeli o njegovem ponočevanju. — Kaj, ko bi res bilo, kar pravi Neža, da fantu ne diši več delo, da zahaja v slabo družbo — pa za župnikovim hrbtom, da

Pogled na kraljevski grad v Budapešti. (Po fotografiji.)

rad pije — —? Toda odkod bi dobival denarja? Saj na upanje vendar nihče ne daje takemu mladeniču?“

Ob tem preišljevanju začne ubogi materi utripati srce in razne slutnje podijo se ji po glavi.

„Ne, ni mogoče, da bi moj otrok zašel tako daleč.“

In zopet je molila, molila rožni venec in pri vsakem odstavku pristavljala besede: „Za pobožnanje mojega Nandeta.“

Pazno tudi posluša, ali niso zaškripala vrata, ali se ne čujejo stopinje na cesti, ali ne gre Nande. Pa ni ga bilo. Grozno hudo je bilo nesrečni materi.

„DOM in SVET“ 1894, št. 8.

Oh da, vesela ura je sestavljena iz šestdesetih minut, kakor žalostna ura, in vendar koliko daljša se nam dozdeva žalostna od vesele!

Malo pred polnočjo podrgne nekaj po vežnih vratih, kakor da bi kdo iskal ključavnice; kmalu potem zadone v kuhinji krepke moške stopinje, nato nekaj zaropče, kakor bi se bil stol zvrnil, nato se je slišala robata beseda iz Nandetovih ust.

Mati hoče vstati, da pogleda sina in ga prav resno poprime zaradi ponočevanja; a kmalu se premisli. Če je res vinjen, kakor se je bilo bati, bolje, da ga pusti pri miru in mu rajši jutri, ko bode trezen, razloži njegova kriva pota in žalostne posledice takega počenjanja.